Ці слова — про набиті трамваї
У вечірні просинені сутінки,
Про зволожене тануччим снігом
Вітряне різкувате повітря,
І про слюсаря з смуглим обличчям,
Поцяткованим ластовинням,
І про мрійні і теплі фіалки
У спітнілій його руці.

Ці слова — про терпку утому,
Що сплива водяними струмками
У блискучий цинковий тазик
З його шиї, плечей і спини;
Про рожевий ворсистий рушник
З ледь відчутним тривожачим запахом
Молодого жіночого тіла,
І про очі, яким він привіз
Соромливі свої фіалки.

Ці слова — про сплетені руки,
Про жагучі шепоти юності,
Що війнули з податливих вуст
І згубились в розкішній косі дружини.
Ці слова — про фіалки щастя,
Що порану цвітуть під очима
В захмелілий медовий місяць.
Ці слова — про нове життя,
Що заб'ється під серцем матері
Після ніжного того цвітіння.